

i Loven af 29de Decbr. 1850. Ifølge den skulle Valglisten for ethvert Præstegjæld affattes af Præsten og to af Valgbestyrelsen i Thorshavn valgte Medlemmer. Der er nu Ingen af dem, der have den allerfjerneste juridiske Kundskab; hvorledes skulle de da kunne afgjøre de Spørgsmaal, der maatte opstaae, undtagen ved et Skjøn? Jeg veed meget godt, at Loven af 29de Decbr. 1850 tillader, at man til Syvende og Sidst kan lade Spørgsmaalet afgjøre ved Lov og Dom; men, naar De Herrer erindre, at der er ikke saa af Verne, hvor der kun holdes ordinært Thing eengang om Aaret, — i det Høieste kun to Gange, idet der ogsaa kan være Høstthing, naar det udtrykkeligt forlanges — og naar De ogsaa erindre, at det ikke er sagt, at denne Eiendom eller disse tre Gylden Jord indens og udengaards skulle ligge paa eet Sted, men kunne ligge adspredte paa mange Steder, saa troer jeg, at det deraf vil være aldeles klart, at der ofte kan blive saamange Banskkeligheder at overvinde og saa store Bidløstigheder, at der er Ingen, der, for at blive valgberettiget, vil underkaste sig dem. De Bekostninger, der ville være forbundne med at reise fra det ene Thing til det andet, fra den ene D til den anden, ville alene være saa store, at sandelig Ingen vil underkaste sig dem, og derfor er den Bestemmelse, at der ikke skal betales Rettsgebyrer i første Instant, for at faae disse Spørgsmaal afgjorte, saa at sige, aldeles intetstgende, i Særdeleshed da Forordningen af 30te Marts 1836 fastsætter saa langt mindre Gebyrer end her nede. — Paa Grund af det, jeg nu har tilladt mig at anføre, troer jeg ikke at kunne forsvare at stemme for, at Valgretten knyttes til Eiendomsbesiddelse.

Drejer: Da Sagen om Færvernes Lagthing var forrige Gang til Behandling her,

holdt jeg paa, at en Valgretscensus var det eneste Holdbare og Principrigtige med Hensyn til Færverne og det, der ialtsald med allermindst Banskkelighed lod sig udføre. Det er ikke alene den Anskuelse, jeg i Almindelighed nærer, hvor Talen er om Berettigelse til at deeltage i Valg af Repræsentanter, at nemlig en saa udstrakt Valgret som muligt bør tilstedes, der bringer mig til fremdeles at holde paa, at Valgretten paa Færverne bliver saa udstrakt som muligt, og at den navnlig kommer til at beroe paa Afgiftsydelse; men jeg er ogsaa i en særdeles høi Grad bleven bestyrket i denne min Mening, at netop paa Færverne lader der sig ikke noget Andet med Sikkerhed lægge til Grund end netop Skatteydelsen, ved Udvalgets Bestænkning og ved det Foredrag, vi have hørt af den ærede 1ste Landsstingsmand for 11te Kreds (Eilisch,) hvoraf sees, at der er en saa stor Uoverensstemmelse netop blandt de specielt Sagkyndige eller i alt Fald med de locale Forhold bekendte Medlemmer om denne Sag, at man vel tør antage, at det ikke let vil være muligt at bringe Bestemmelsen om Valgretten til noget heldigt Resultat, saalænge man udelukkende holder paa de Betingelser, som Udfæstet har opstillet. Derimod vil det vel neppe møde store Banskkeligheder i Udøvelsen, naar man forlader denne Vej og slaar ind paa at gjøre Afgiftsydelsen til Betingelse. Da opstaaer jo vel det Spørgsmaal, om man skal gaae saa vidt og udstrække Rettigheden til Alle, der yde Noget under en eller anden Form, eller om man skal saaledes, som Landsstinget forrige Gang, Sagen var for, vedtog, sætte et vist Beløb. Jeg holder nu som dengang paa, at det Rigtigste er, naar man forøvrigt slaar ind paa den Vej, at udstrække Valgretten til Alle, der yde Noget.